

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1343/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปเมื่อมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) มุ่งหมายถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดความผิดอันหนึ่งอันเดียวกันในคราวเดียวกัน ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์เคยฟ้องจำเลยเป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ยขอ.45/2566 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยขอ.6/2567 ของศาลชั้นต้นว่า จำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ในคดีนี้ และบังคับปล่อยให้ผู้เสียหายถอดเสื้อผ้าของผู้เสียหายออก แล้วใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ถ่ายรูปผู้เสียหายในขณะที่เปลือยกายและไม่สวมใส่เสื้อผ้าหลายรูป จำเลยครอบครองภาพอันเป็นสื่อลามกอนาจารเด็กของผู้เสียหายไว้ โดยเก็บไว้ในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลย ต่อมาจำเลยส่งต่อภาพเปลือยกายของผู้เสียหายอันเป็นสื่อลามกอนาจารเด็กที่จำเลยมีไว้ในครอบครองดังกล่าวผ่านช่องทางโปรแกรมเมสเซนเจอร์หลายรูป ไปให้บุคคลอื่นหลายครั้ง ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามข่มขืนใจผู้เสียหายโดยจำเลยข่มขู่บังคับให้ผู้เสียหายกลับไปคืนดีและคบหากับจำเลยในฐานะคนรักเหมือนเดิม หากผู้เสียหายไม่ยอมกลับไปคืนดี จำเลยจะนำภาพไปเปิดเผยของผู้เสียหายที่จำเลยได้ถ่ายไว้และมีไว้ในครอบครองของจำเลย อันเป็นความผิดในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยขอ.6/2567 ของศาลชั้นต้นไปเผยแพร่ประจานในเฟซบุ๊ก แม้โจทก์จะแยกฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยเป็นสองคดีเป็นความผิดคนละฐานความผิดและเกิดขึ้นต่างวันและเวลากัน แต่พฤติการณ์ของจำเลยทั้งสองคดีเป็นกรณีที่จำเลยกระทำต่อผู้เสียหายรายเดียวกัน และมูลเหตุคดีนี้มาจากการกระทำอันเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยขอ.6/2567 ในความผิดฐานส่งต่อภาพเปลือยกายของผู้เสียหายอันเป็นสื่อลามกอนาจารเด็กที่จำเลยมีไว้ในครอบครองดังกล่าว เพื่อมุ่งหมายให้ผู้เสียหายกลับมาคืนดีและคบหากับจำเลยในฐานะคนรักเหมือนเดิมตามที่จำเลยได้ข่มขู่ผู้เสียหายไว้ การกระทำของจำเลยในคดีนี้จึงเป็นการกระทำความผิดในเรื่องเดียวกัน และเกี่ยวพันกันโดยมีเจตนาต่อเนื่องเชื่อมโยงกับในคดีก่อน ย่อมเป็นความผิดกรรมเดียว ดังนั้น เมื่อการกระทำตามฟ้องศาลได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดไปแล้วในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยขอ.6/2567 ของศาลชั้นต้น สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยของโจทก์ในคดีนี้ย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 309 และนับโทษจำคุกหรือระยะเวลาการฝึกอบรมของจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยขอ.6/2567 ของศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นพิเคราะห์คำฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยในความผิดฐานพยายามข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด ข้อเท็จจริงปรากฏในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยขอ.6/2567 ของศาลชั้นต้น ว่า พนักงานสอบสวนและผู้เสียหายได้ใช้สิทธิดำเนินคดีแก่จำเลยในเรื่องนี้เป็นคดีดังกล่าวแล้ว และได้

บรรยายข้อเท็จจริงแห่งคดีโดยอาศัยเหตุข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นแก่จำเลยแล้ว หากแต่โจทก์ไม่ได้กล่าวอ้างความผิดต่อกฎหมายและบทมาตราที่จะขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 309 ซึ่งสามารถทำได้ในคราวที่ยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีดังกล่าว และในชั้นสอบคำให้การจำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์นำสืบก็ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ความผิดฐานพยายามข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใดตามที่โจทก์กล่าวอ้างในสำนวนนี้ล้วนแต่มีเหตุอาศัยเจตนาเดียวกันของจำเลยที่ได้กระทำความผิดในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยชอ.6/2567 ของศาลชั้นต้น ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดไปแล้ว จึงต้องห้ามมิให้โจทก์และจำเลยซึ่งเป็นคู่ความเดียวกันรื้อร้องฟ้องกันอีกตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6 เพราะหากจะให้โจทก์ยื่นคำฟ้องจำเลยเข้ามาอีกย่อมจะทำให้จำเลยถูกดำเนินคดีในเรื่องเดียวกันสองครั้งอันเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย และเป็นแนวทางให้เจ้าพนักงานของรัฐแยกดำเนินคดีกับจำเลยในเรื่องเดียวกันในแต่ละกระทงความผิดอันเป็นสร้างภาระการต่อสู้คดีให้แก่จำเลย จึงให้ยกฟ้องโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยอ้างการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยในความผิดฐานพยายามข่มขืนใจเป็นอันระงับไปหรือไม่ เห็นว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปเมื่อมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) มุ่งหมายถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดความผิดอันหนึ่งอันเดียวกันในคราวเดียวกัน ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์เคยฟ้องจำเลยเป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ยชอ.45/2566 คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยชอ.6/2567 ของศาลชั้นต้นว่า จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายในคดีนี้ และบังคับלו่งให้ผู้เสียหายถอดเสื้อผ้าของผู้เสียหายออก แล้วใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ถ่ายรูปผู้เสียหายในขณะที่เปลือยกายและไม่สวมใส่เสื้อผ้าหลายรูป จำเลยครอบครองภาพอันเป็นสื่อลามกอนาจารเด็กของผู้เสียหายไว้ โดยเก็บไว้ในโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลย ต่อมาจำเลยส่งต่อภาพเปลือยกายของผู้เสียหายอันเป็นสื่อลามกอนาจารเด็กที่จำเลยมีไว้ในครอบครองดังกล่าวผ่านช่องทางโปรแกรมเมสเซนเจอร์หลายรูป ไปให้บุคคลอื่นหลายครั้ง ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามข่มขืนใจผู้เสียหาย โดยจำเลยข่มขู่บังคับให้ผู้เสียหายกลับไปคืนดีและคบหากับจำเลยในฐานะคนรักเหมือนเดิม หากผู้เสียหายไม่ยอมกลับไปคืนดี จำเลยจะนำภาพโป๊เปลือยของผู้เสียหายที่จำเลยได้ถ่ายไว้และมีไว้ในครอบครองของจำเลยอันเป็นความผิดในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยชอ.6/2567 ของศาลชั้นต้น ไปเผยแพร่ประจานในเฟซบุ๊ก แม้โจทก์จะแยกฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยเป็นสองคดีเป็นความผิดคนละฐานความผิดและเกิดขึ้นต่างวันและเวลากัน แต่พฤติการณ์ของจำเลยทั้งสองคดีเป็นกรณีที่จำเลยกระทำต่อผู้เสียหายรายเดียวกัน และมูลเหตุคดีนี้มาจากการกระทำอันเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยชอ.6/2567 ในความผิดฐานส่งต่อภาพเปลือยกายของผู้เสียหายอันเป็นสื่อลามกอนาจารเด็กที่จำเลยมีไว้ในครอบครองดังกล่าว เพื่่อมุ่งหมายให้ผู้เสียหายกลับมาคืนดีและคบหากับจำเลยในฐานะคนรักเหมือนเดิมตามที่จำเลยได้ข่มขู่ผู้เสียหายไว้และเมื่อจำเลยเข้ามอบตัวต่อ

พนักงานสอบสวนในวันที่ 15 สิงหาคม 2566 ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับคดีแรกและจากการสอบสวน โจทก์ก็ต้องทราบพฤติการณ์ตั้งแต่นั้นแล้วถึงการกระทำความผิดดังกล่าวที่กระทำโดยเจตนา เดียวกัน การกระทำของจำเลยในคดีนี้จึงเป็นการกระทำความผิดในเรื่องเดียวกัน และเกี่ยวพันกัน โดยมีเจตนาต่อเนื่องเชื่อมโยงกับในคดีก่อน ย่อมเป็นความผิดกรรมเดียว ดังนั้น เมื่อการกระทำตามฟ้องศาลได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดไปแล้วในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ยชอ.6/2567 ของ ศาลชั้นต้น สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยของโจทก์ในคดีนี้ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์คดี ชำนาญพิเศษพิพากษายกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น ฎีกาข้ออื่นของโจทก์ไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลง พิพากษายืน

องค์คณะ

อดุลย์ ชันทอง · อริยะ นาวิธรรม · ชาริยา หมวดคำ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1343/2569>